

JOZEFOV SYN

Bolo teplo. Nie však žiadna neznesiteľná horúčava, ale akurát tak príjemne. Slabučko pofukoval vetrik. Námestie bolo takmer ľudoprázde. S niekoľkými kamarátmi sme sedeli na lavičke a tupo hľadeli pred seba. Už aspoň štvrt' hodiny nikto nepreriekol ani slovo. Hrozne sme sa nudili. Mňa to ticho už začínalo poriadne štváť a rád by som aj čosi povedal, len aby som to útrpné mlčanie prerušil. Nič ma však nenapadlo. S pribúdajúcim časom som túžil čosi povedať, aj keby to mala byť totálna kravina, no nedalo sa. A to ma štválo ešte viac. Sprvoti som sa snažil uhádnuť, na čo asi myslia moji spolusediaci, ale čím viac času ubiehalo mlčaním, tým menej som nemohol prísť na to, na čo asi môžu myslieť.

A tak som upriamil svoju pozornosť na tých pár ľudí, čo sa pohybovali po námestí. Nič zvláštne ma však na nich nezaujalo. Pre mňa boli všetci bezmenné persóny idúce zo škôl, práce, domu, banky, polície, baru a neviem čoho ešte. Zrazu sa medzi nimi objavila zvláštna osoba, ktorá ma hneď zaujala čímsi výnimočným. Bol to však paradox, pretože táto osoba bola na spoločenskom rebríčku nižšie ako tie nezáživné tváre. A možno práve tým ma upútala.

Bol to starší muž. V momente ako som ho zbadal, som vedel, že je to bezdomovec. Oblečený mal hnedý ošúchaný kabát, poplátané nohavice a na nohách popukané kanady. Lebku mal pokrytú chumáčmi hrdzavých vlasov. Rovnakú farbu mali jeho mrožie fúzy, strnisko a chlpy trčiace z nosa a uší. Jeho ohrnuté gamby prezrádzali, aj keď mal ústa zavreté, že je bezzubý. V krvavých očiach mal neprítomný výraz notorického alkoholika. Už na pohľad intelektom neoplýval. A práve tento človek ma prebral z letargie. V súvislosti s ním ma napadla myšlienka, ktorú som si ani poriadne nezrovnal v hlave a už som ju vychrlil:

„Stavíte sa, že podám ruku tomu chlapovi?“

„Čože?“ prebudili sa aj ostatní.

„Vidíte toho chlapa?“ ukázal som na bezdomovca. Všetci sa pozreli tým smerom.

„A ty mu chceš akože podať ruku?“ opýtal sa jeden.

„Neveríte?“ uškrnul som sa na prítomných. Cítil som sa príjemne. Bol som rád, že sa mi konečne podarilo dosiahnuť, že už to tu nie je ako na pohrebe, aj keď to, čo som sa chystal urobiť bola totálna blbosť a vôbec to nedávalo zmysel. Mne a ani mojím kamarátom to však vôbec nevadilo. Aj na nich som videl, že sú radi, že skončil bobrík mlčanlivosti.

„Ty si toho schopný,“ usmial sa druhý, „ale stopercent si potom budeš drhnúť desať minút ruky.“

„Ale to už nie je podstatné,“ nespúšťal som úškrn z tváre. Všetci boli ticho. Čakali, čo spravím. Vstal som. „Sledujte,“ riekol som a vybral som sa smerom k homelesákovi.

„Dobrý deň! Ako sa máte? Tak dlho som vás nevidel!“ energicky som mu potriasol pravicou.

„Poznáme sa? Kto ste?“ bol prekvapený ten muž.

„Vy ma nepoznáte? Ja som Jozefov syn,“ vypadlo zo mňa, pričom som bol prekvapený sám zo seba, ako ma také niečo mohlo napadnúť. Starec sa na mňa chvíľu udivene díval. Potom akoby sa mu vyjasnilo, usmial sa a tľapol ma rukou po pleci: „Á, jasné! Už viem. Teba som teda riadne dlho nevidel. Čo, ako sa ti darí? A ako sa má otec?“

Teraz som ostal v údive ja. Čo to ten starý trepe? Čo mu straší vo veži? To musí byť jednoznačne tým alkoholom. Počul som, že takýto ľudia bývajú od alkoholu a spôsobu života degenerovaní. Áno, to musí byť ono. Úkosom som zachytil pohľady kamarátov. Dobré sa na tom bavili. Ja som si tiež povedal, že to môže byť sranda a tak som pokračoval v tej komédii.

„Ále, viete čo, nestojí to za veľa. Akurát včera ma okradli, keď som šiel večer domov. Keď na to pomyslím...“

„Jáj, koľko razy mňa okradli. A keby len okradli, ale aj zbili. Skoro o všetky zuby som už prišiel,“ riekol a vyceril na mňa svoje dve posledné stoličky. Odpor som nepocítil ani tak

k bezzubým ústam, ako skôr k zápachu, ktorý z nich vychádzal. Niečo medzi skazenými vajcami a vínom za devätnásť deväťdesiat.

„Ten dnešný svet,“ rozhorčene som pokrútil hlavou, „to je niečo strašné.“ Čakal som ako bude rozhovor pokračovať, no starac iba neprítomne hľadel pred seba. Snažil som sa uhádnuť, čo víri v jeho hlave, ale musel som to vzdať – bola to nemožná úloha.

„Pod', ideme si vypiť, pozývam ťa,“ povedal zrazu starac, „porozprávame sa.“ Trochu ma to zaskočilo a povedal som len: „Ale čo ste. Kvôli mne si budete robiť škodu.“

„Nie, nie, len pod'.“ Zachytil som pohľady kamarátov. Na chvíľu sa prestali usmievať a čakali, čo urobím. No čo už, tak tú komédiu dohrám do konca.

„A kam ideme?“ opýtal som sa.

„Len pod' za mnou.“ Mykol som plecami a poslúchol som. Nasledoval som starca. Ešte raz som sa pozrel za kamarátmi a zmizol som v uličke vychádzajúcej z námestia. Ten chlapík kráčal pomerne rezko. Nepovedal by som naňho, že je schopný takého svižného kroku. Prechádzali sme z jednej uličky do druhej. Možno to bolo iba zdanie, ale mal som dojem, že sú čím ďalej, tým viac úzke. Pomaly sa začalo stmievať. V tomto meste som prežil celý život, no prestával som spoznávať miesta, ktorými sme prechádzali. Nahováral som si, že to bude tým, že už je skoro tma. Napriek tomu som začínal mať z toho nedobrý pocit. Starac predomnou už takmer bežal a ja som za ním ledva stíhal. Mohol som pokojne zastať, otočiť sa a ísť späť. Mal som také nutkania. Zvedavosť, ktorá bola silnejšia ma však hnala vpred. Všetko už zaliala tma a ja iba s ťažkosťami som videl pred sebou obrisy toho chlapa.

Náhle zastal. Prestal som bežať a kráčal som k nemu. Zvrtol sa doprava a otvoril ťažké kované dvere. Ocitli sme sa na chodbe, ktorú osvetľovalo len chabé sliepňajúce svetlo. Starcovej tvári dodávalo strašidelný výraz. Kráčali sme chodbou až k zábradliu a schodisku smerujúcom nadol. Muž šiel bez váhania dole. Mne však už v tejto chvíli nebolo všetko jedno. Absolútne som nevedel, kde som. Nikdy som o tomto mieste nepočul. Teraz som už vážne uvažoval, že pôjdem preč odtiaľto. To bol teda nápad. Ísť s nejakým bezdomovcom kdesi, kde sa určite vyskytujú indivíduá ako on. A možno aj horšie. Aj teraz však vo mne prevládla zvedavosť. Dodal som si odvahy a kráčal som sebaisto dole.

Bez akéhokoľvek náznaku som sa ocitol vo veľkej miestnosti. Okamžite ma ohromil luxus tohto podniku. To som fakt nečakal. Pohyboval sa tu personál dokonale upravený s rovnako dokonalými spôsobmi. Ešte viac ma však ohúrilo, keď som prešiel pohľadom po zákazníkoch. Samí bezdomovci, pochybné indivíduá a iné stratené existencie. Takmer všetci boli ožratí a správali sa hrubo a vulgárne. Ničili aj zariadenie reštaurácie, alebo čo to bolo. Obsluha sa k nim však na počudovanie správala úslužne a priateľsky. Hľadal som starca, ktorý ma sem doviedol, no márne. A tak som si sadol k jednému zo stolov. Prezrel som si jedálny lístok. Mali samé vyberané jedlá a nápoje, avšak za dobré ceny.

„Čo chceš?“ zručol z ničoho nič na mňa od chrbta čašník. Až mnou myklo.

„Čo?“ vyšlo iba zo mňa.

„Si nejaký drzý, nie?!“ reval na mňa s maskou zúrivosti na tvári.

„Ale ja... nie...“

„Nechci ma naštváť, ty jeden...“

„Pane,“ zvýšil som hlas aj ja a snažil som sa stať pánom situácie, „nekričte na mňa. Vari som vám čosi spravil? Ja to fakt nechápem. Títo tu všetci naokolo sa chovajú ako najväčší burani a čašníci sa k ním správajú s najväčšou úctou. A ja si tu iba ticho sedím, nerobím nič a vy na mňa takto vybehnete.“ Čašník očervenel ako rak.

„A kto si ty, že máš právo posudzovať iných ľudí?!“ vrieskal ako zmyslov zbavený. Myslel som, že mu praskne hlava, „Čo si ty?! Ty hovädo jedno. Si nikto. Obyčajná nula! Sviňa jedna.“ Posledná vec, ktorú som si stíhol všimnúť, bolo „N“ v krúžku na čašníckovej košeli. Vzápätí sa všetka tá zberba na mňa vrhla. Tĺkli ma hlava-nehlava. Za chvíľu som zistil, že už v ústach nemám zuby. Medzi škeriacimi sa ksichtami som zazrel toho chlapa, čo ma sem

priviedol. Mal v ruke poldecák a škodoradostne sa chichotal vycierajúc na mňa tie odporné dva zuby: „Čo si so mnou nešiel na ten pohárik? Veď som ti vravel, že ťa pozývam.“ Starec splynul s ostatnými. Všetko okolo mňa sa zmenilo na jednu veľkú masu. Krik som počul čoraz menej zreteľne. Pocítil som silný tlak na hrudi. Ťažko sa mi dýchalo. Začul som akýsi nedefinovateľný zvuk. Postupne to silnelo. Znelo to ako drnčanie budíka.

Otvoril som oči a chvatne som sa posadil na posteľ. Bol som úplne spotený. To bol zase sen. Bolo mi treba jesť tie klobásy pred spaním. A keby len klobásy. Ja som jedol ešte aj slaninu. Pretrel som si oči a ešte chvíľu som ležal v posteli tupo hľadiac na plafón. Vstal som a šiel na záchod. Prezliekol som sa z pyžama a zamieril do kúpeľne. Keď som mal umytú tvár aj zuby, vyšiel som na balkón. Strčil som do úst cigaretu a škrtol zápalkou. Vypúšťajúc dym som ospanlivo blúdil pohľadom po ulici. Jeden chlapík priamo podo mnou vyzeral veľmi roztržito. Akoby niečo, alebo niekoho hľadal. Prizrel som sa bližšie. Na bieloskvúcej košeli mal modré „N“ v krúžku. Dvihol hlavu hore. Jeho pohľad sa stretol s mojím...